

Sygn. akt II UK 275/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku F. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do świadczenia przedemerytalnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację F. G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 maja 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 29 kwietnia 2011 r. w przedmiocie odmowy prawa do świadczenia przedemerytalnego. W ocenie Sądu, nie została spełniona jedna z przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.). Ubezpieczony – według ustaleń Sądów – nie został zwolniony z pracy „z przyczyn dotyczących zakładu pracy”, zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a-d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415), gdyż rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia umowy była negatywna ocena jego pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a-d ustawy o promocji zatrudnienia przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że w stanie faktycznym sprawy nie są spełnione przesłanki wskazane w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.), a także na podstawie obrazy przepisów postępowania – art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 381 k.p.c. i art. 385 k.p.c. przez oczywiście błędną ocenę dowodów.

Zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, ubezpieczony wniósł o jego zmianę przez uwzględnienie apelacji i „uwzględnienie powództwa w całości” albo jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność jej zarzutów wynikającą z dokonanej przez niego oceny „obiektywnych dokumentów sporządzonych przez osobę mającą wiedzę odnośnie do zatrudnienia i zwolnień” jako dowodu dokonania zwolnień grupowych w okresie od czerwca do sierpnia 2010 r. mającego – ze względu na „doświadczenie życiowe jak i zasady logiki” – większą moc i wartość dowodową od zeznań świadków. W formie „podkreślenia” stwierdził, że „po rozwiązaniu z nim umowy o pracę jego stanowisko również zostało zlikwidowane, a jedynie obowiązki przejął inny pracownik”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jakkolwiek skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną subsumcję, to wypełniające ją zarzuty sprzeczności ustaleń Sądu z faktami oraz konstrukcja polegająca na przytaczaniu dowodów i wytknięciu, że Sąd oparł orzeczenie na jednych, nie dając wiary innym dowodom, stanowią niedopuszczalne na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tego rodzaju argumenty przyjęte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczą o oczywistej zasadności

skargi, skoro Sąd Najwyższy związany jest ustalonym przez sądy powszechne stanem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

aw